

บทนำ

คัมภีร์โบราณของโลกปีศาจระบุว่า 'มนุษย์คืออาหารอันเลิศรสชนิดหนึ่ง'

โลกที่เรามองเห็นมีเพียงหนึ่งเดียว
แต่ในความเป็นจริงแล้ว ในโลกใบเดียวกันนี้ยังมีมิติอื่นซ่อนทับอยู่
แต่ละมิติมีสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกันไป และระหว่างมิตินั้นเชื่อมโยงกัน
ทว่าไม่อาจทะลุถึงกัน

จนกระทั่งการแสวงหาวิวัฒนาการใหม่ๆ อย่างไม่หยุดหย่อนของมนุษย์
เทคโนโลยีระดับสูงจึงเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ธรรมชาติค่อยๆ ถูกทำลาย
ระบบนิเวศเปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดรอยแยกระหว่างมิติที่ละน้อยจนกระทั่ง
สามารถข้ามไปมาได้ โลกมนุษย์จึงเริ่มเสถียร

ผู้มีพลังพิเศษจำนวนหนึ่งเริ่มตระหนักถึงอันตราย และพยายามหาทาง
ซ่อมแซมรอยแยกระหว่างมิติเพื่อปกป้องสมดุลโลก ทว่าความเร็วในการ
ซ่อมแซมก็ไม่อาจเร็วไปกว่าการปริแยกอยู่ดี

ด้วยเหตุนี้เหล่าปีศาจจึงเริ่มข้ามพรมแดนระหว่างมิติเพื่อไปยังโลกมนุษย์

8 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 1

ตอนที่เหล่าปีศาจเริ่มเคลื่อนไหว เป็นช่วงเดียวกับที่เขามาถึงโลกมนุษย์พอดี

"สักวันเจ้าจะต้องไปที่โลกมนุษย์"

"แล้วยังไง"

"ผู้หญิงบนโลกมนุษย์น่ารักมาก" ร่ามิ่งดงามราวกับเทพบุตรราตรีในชุดสีดำสนิท เรือนผมสีดำลึบและดวงตาสีนิลภาพ ปกติแล้วมักจะมีสีหน้าท่าทางเฉยเมยเย็นชาอยู่เป็นนิจ หากตอนที่พูดประโยคนี้อันกลับเผยความอ่อนโยนออกมาอย่างแจ่มชัด

"งั้นหรือ"

"เพื่อหยุดยั้งมหันตภัยที่มาจากโลกปีศาจ คงต้องลำบากเจ้าแล้ว" ถึงแม้ว่าจะเป็นคนในโลกที่แตกต่างกัน แต่เจ้าหนุ่มนี้กับเขากลับคุยกันถูกคอกอย่างคาดไม่ถึง

"ถ้ากังวลขนาดนั้นก็ควบคุมเจ้าพวกนั้นให้ตีสี" เขาไม่ตอบรับการไหว้วาน

"เรื่องนี้ข้าเกรงว่าจะทำไม่ได้แล้ว" ทั้งๆ ที่ควรสลดใจ แต่บุรุษหนุ่มรูปงามกลับเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงสบายอารมณ์

"เพราะอะไร"

"เพราะว่า...ข้ามีคนที่อยากปกป้องยิ่งกว่า" ความอ่อนโยนในแววตาของบุรุษหนุ่มทวีเพิ่มขึ้น

คราวนี้เด็กหนุ่มคร้านจะพูดต่อ ได้แต่ส่งสายตาชุ่นเคืองเป็นการเตือนว่าอย่าได้คิดโยนภาระให้คนอื่นเสีย

"ข้าว่าสักวันเจ้าจะต้องได้พบคนเช่นนี้เหมือนกัน" บุรุษหนุ่มเผยยิ้มซึ่งปกติยากจะเห็นออกมา

"ไม่มีทาง" เด็กหนุ่มตอบอย่างหนักแน่น

"อย่าลืมสิว่าบรรพบุรุษของเจ้าเคยให้สัตย์ปฏิญาณไว้" คราวนี้บุรุษหนุ่มยิ่งร้ายใหญ่ บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เห็น

เพื่อความสงบสุขของโลกมนุษย์แล้ว เจ้าเด็กนี่จะต้องทำสัตย์ปฏิญาณกับมนุษย์คนใดคนหนึ่งว่าจะปกป้องพวกมนุษย์!

เด็กหนุ่มถลึงตาใส่

นี้ใช่ชายคนที่เฉยเมยเย็นชาเป็นนิจ ไม่ค่อยปรินิภาคพุดหรือยิ้ม สามารถทำลายล้างโลกได้ในพริบตาเดียว และมีพลังกำลังมากมายซึ่งยากจะหาใครเปรียบได้แน่หรือ

ถึงแม้จะใช้คำว่า 'คน' แต่จริงๆ แล้วต้องบอกว่าใช้ลักษณะนามผิด ทว่ารูปร่างหน้าตาเช่นเดียวกับ 'คน' ของชายตรงหน้าทำให้เขาต้องใช้คำว่าคนเรียกขานต่อไป

แต่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ฉายชัดบนใบหน้านีลี้ มันช่างไม่สมคำเล่าลือเกี่ยวกับเจ้าตัวเอาเสียเลย

"ไม่ว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เข้ามาเจอเจ้า" เมื่อเห็นว่าเด็กหนุ่มไม่ตอบ บุรุษหนุ่มก็ไม่เคี้ยวเชิฐ เพียงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

เด็กหนุ่มเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง ปรกกายตาสว่างดุจดวงคำวิบไหว หากมิได้แฝงความเศร้าโศกที่จะต้องแยกจากกันมากนัก

"ตั้งนั้นลงมือเถอะ นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่เจ้าจะเอาชนะข้าได้" บุรุษหนุ่มรูปร่างมากล่าวท้าทาย มองเด็กหนุ่มผู้ไม่เคยปิดบังอำพราง ดวงตาสีทองนั้นมักสบตาคอนอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเสมอ

"ตามใจเจ้าเลย" ปรกกายตาสีเงินปาดฉับเข้าที่มือขวาในพริบตา ความรวดเร็วในการฟาดฟันของทั้งคู่เกินคำบรรยาย ขณะที่ดาบยาวสีเงินปะทะกับดาบยาวสีทองก่อเกิดเป็นประกายแสงสีเงินและสีทองจำนวนนับไม่ถ้วนทำให้ดวงตาถึงกับพร่าลาลาย

หากคราวนี้บุรุษหนุ่มรูปร่างมมิได้ปรารภณาชัยชนะ กลับปล่อยให้ดาบเงินกรีดแขนตนเองจนโลหิตหลั่งออกมา

"เจ้าทำอะไรนะ!" เด็กหนุ่มหยุดมือทันที

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอีกฝ่ายจงใจให้ตัวเองได้รับบาดเจ็บ

"นี่เป็นความเห็นแก่ตัวของข้าเอง" บุรุษหนุ่มพูดอย่างไม่ใส่ใจ

โลหิตบนบาดแผลของเขาหยุดไหลเอง ดาบยาวสีเงินเล่มนั้นยังเปล่งประกาย

10 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 1

ประกายสีทองระยิบระยับพราวตาที่ล้อมรอบปลายดาบยาวสีทองในตอนแรกนั้นค่อยๆ สูญสลายไปสิ้นในตอนหลัง หากดาบยาวสีเงินคลบล้างจะเปลี่ยนแต่ก็ไม่เชิง กลับค่อยๆ ส้ำแดงพลังที่ไม่เหมือนกับครั้งก่อนๆ ออกมา

"หมายความว่าไง"

"ข้อจำกัดของการทำสัตย์ปฏิญาณ คู่ทำสัตย์ปฏิญาณของเจ้าไม่ใช่คนที่บรรพบุรุษเจ้าระบุเจาะจงไว้ หากจะต้องเป็นคนที่ดาบเล่มนี้ยอมรับเท่านั้น" บรุษหนุ่มยิ้มออกมา จุดประสงค์ของเขาคือสิ่งนี้เอง

"ความหมายของเจ้าคืออะไรกัน" เด็กหนุ่มหรีดดวงตาสีทอง

"ข้าบอกไปแล้ว เป็นแค่ความเห็นแก่ตัว" และเพื่อเป็นการป้องกันไว้ก่อน

"แล้วตกลงมันหมายความว่าไง"

"อีกหน่อยเจ้าจะรู้เอง" บรุษหนุ่มตบไหล่เขาจาก่อนจากไป

เวลาผ่านไปหลายปี เด็กหนุ่มยังคงไม่เข้าใจความหมายของ 'ความเห็นแก่ตัว' ส่วนบรุษหนุ่มรูปงามที่เป็นกึ่งอาจารย์กึ่งเพื่อนกึ่งศัตรูนั้นก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย

โลกมนุษย์คือที่พำนักสุดท้ายของบรุษหนุ่มผู้นั้น

บทที่ 1

นักเรียนทุนพิเศษ

"โรงเรียนอะคิริวตั้งอยู่บนรอยเลื่อนของเปลือกโลก ว่ากันว่านี่เป็นโรงเรียนเอกชนที่ก่อตั้งโดยกลุ่มเงินทุนซึ่งมีชื่อเสียงระดับโลก ภายในโรงเรียนจึงมีอาคารเรียนโอ่อ่า อุปกรณ์การเรียนล้ำสมัย และค่าเล่าเรียนแพงลิบลิว

ภายในอาณาเขตโรงเรียนแบ่งออกเป็นสองแผนกคือแผนกมัธยมปลายและแผนกมหาวิทยาลัย แม้ว่าทั้งสองแผนกจะตั้งอยู่คนละที่แต่ก็ไม่ได้ห่างไกลกันมากนัก โรงเรียนแห่งนี้ยังมีกฎบังคับให้นักเรียนทุกคนต้องอยู่หอพักและเปิดรับสมัครนักเรียนจากทั่วโลก

ถึงแม้ว่าโรงเรียนแห่งนี้จะมีค่าเรียนแพงหูฉี่ แต่ก็ถือเป็นโรงเรียนในฝันของคนจำนวนมาก โรงเรียนเพิ่งก่อตั้งได้ไม่ถึงสิบปี หากนักเรียนที่จบออกไปล้วนเป็นคนเก่งระดับหัวกะทิทั้งนั้น ทำให้ชื่อเสียงของโรงเรียนโด่งดังไปทั่ว บรรดาเศรษฐีทั้งหลายจึงยินดีควักเงินจำนวนมากมาศาลอย่างไม่เสียดมเสียตายให้ลูกไปเรียนพิเศษ เพื่อที่จะให้สอบเข้าโรงเรียนแห่งนี้ให้ได้

โรงเรียนอะคิริวต่างจากโรงเรียนเอกชนทั่วๆ ไป เพราะโรงเรียนแห่งนี้มีระบบคัดคนเข้าเรียนเป็นของตัวเอง เด็กที่ผ่านการทดสอบแล้วเท่านั้นจึงจะสามารถเข้าเรียนที่นี่ได้ ไม่งั้นต่อให้คิดบริจาคหรือหอบเงินก้อนโตมาวาง

12 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 1

กองไว้หน้าโรงเรียนก็ไม่มีวันได้เข้าโรงเรียนนี้หรอก"

"โหย เป็นโรงเรียนที่สูงส่งเลิศล้ำจริงๆ เลยนะคะ" ยานางิ ยาโยยฟังบรรดาพี่สาวอธิบายด้วยสีหน้าชื่นชม

"แน่นอน" โยอิฮิเมะซึ่งยืนอยู่ด้านข้างยิ้มพรายพร้อมผงกหัวเห็นด้วย

พื้นที่ของโรงเรียนนั้นกินอาณาบริเวณภูเขาทั้งลูก อาคารเรียนและหอพักต่างๆ ล้วนอยู่บนภูเขา แล้วจะไม่สูงได้อย่างไร แถมยังท่วมทนมหาศาลติดตั้งอุปกรณ์การเรียนสุดไฮเทคครบครัน หอพักก็หรูเลิศอลังการ

"แต่ว่าเรื่องพวกนี้มันไม่สำคัญเท่าไรหรอก ที่สำคัญคือเธอต้องเข้าเรียนที่นี่ให้ได้ต่างหาก" เอโดะ มินามิ ผู้รับหน้าที่แนะนำโรงเรียนพูดสรุป

"หนูเธอ" ยาโยยงงงันไปชั่วขณะ

"ทั้งพี่ริน พี่โยอิ และพี่มินามิเองก็เรียนที่นี่กันหมด ดังนั้นเธอต้องมาเรียนที่นี่"

ยานางิ ยาโยยคือน้องสาวตัวน้อยที่พวกเธอเรียกว่า 'เด็กน้อย' ด้วยความเอ็นดู

พ่อของยาโยยเป็นอาจารย์สมัยประถมของพวกเธอทั้งสามคน พวกเธอได้พบกับยาโยยเมื่อครั้งที่อาจารย์พาหนูน้อยมาที่โรงเรียนในวันแข่งกีฬาสิตอนนั้นเองพวกเธอต่างตกหลุมรักน้องสาวที่ทั้งน่ารักและมีท่าทีชัดเจนโดยไม่ได้ตั้งใจ

หลังจากนั้นเมื่อยาโยยเข้ามาเรียนชั้นประถมก็ได้กลายเป็นรุ่นน้องที่พวกเธอรักที่สุด

จนกระทั่งปีที่แล้วหลังจากพี่สาวทั้งสามเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมปลายทำให้เหลือยาโยยคนเดียวเท่านั้นที่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น

ก่อนที่ยาโยยจะเรียนจบไม่กี่เดือน พ่อกับแม่ของเธอได้รับเชิญให้ไปทำงานวิจัยค้นคว้าและศึกษาเพิ่มเติมที่ต่างประเทศเป็นเวลาสองปี แต่สองสามีภรรยาตระกูลยานางิเป็นห่วงลูกสาวของตนเอง ไม่อยากทิ้งยาโยยไว้ที่บ้านเพียงลำพัง

ขณะที่พ่อกับแม่ของยาโยยกำลังตัดสินใจที่จะปฏิเสธคำเชิญไปนั้น

พี่สาวทั้งสามของเธอก็ขึ้นอาสาอย่างห้าวหาญว่าจะดูแลยายเป็นอย่างดี และยังขอรับประกันด้วยเกียรติของตระกูลอันยิ่งใหญ่ของพวกเธอทั้งสามคนเลยทีเดียว ฝ่ายยายเองก็ไม่อยากให้คุณพ่อของคุณแม่ต้องเสียโอกาสได้ทุนที่ดีขนาดนี้ไปเพราะตัวเอง สุดท้ายพ่อแม่อายจึงตัดสินใจฝากเธอไว้กับลูกศิษย์ทั้งสามก่อนออกเดินทางไปศึกษาค้นคว้ายังต่างประเทศ

คำคืนก่อนวันจบการศึกษาของยาย พี่สาวทั้งสามได้ปรึกษากันหรือกัน และได้ข้อสรุปว่า ไม่ว่าจะต้องล่อลวงหรือขู่บังคับยังไง ก็ต้องให้ยายมาเป็นรุ่นน้องของพวกเธออีกให้ได้

"นั่นเพราะพวกพี่ทั้งฉลาดทั้งเก่งเลยสอบเข้าไปได้ง่ายๆ แต่หนูลิเรียนก็ไม่เก่ง ความสามารถพิเศษอะไรก็ไม่มี แล้วโรงเรียนที่ไหนเขาจะรับหนูล่ะ" คำที่เธอพูดออกมานั้นไม่ได้เป็นการถ่อมตัว แต่เพราะยายเข้าใจสติปัญญาและความสามารถของตัวเองดีต่างหาก

ถ้าพูดถึงเรื่องการเรียน ผลการเรียนปานกลางไม่นับว่าเลวร้ายแต่ก็ไม่ถึงขั้นดีเลิศ พูดถึงความสามารถพิเศษก็ไม่มีเลยสักอย่าง และถ้าพูดถึงฐานะครอบครัวก็แสนจะธรรมดา

คนอย่างเธอมีตรงไหนผ่านมาตรฐานคัดคนเข้าเรียนของโรงเรียนอะคิริวได้บ้าง

"เธอต้องสอบเข้าได้แน่นอน มีพี่ริน พี่โยอิ และพี่อยู่ทั้งคน ตั้งแต่วันนี้ไปจนถึงก่อนวันสอบเข้าพวกเราจะติวพิเศษให้เธอเอง จะต้องทำให้เธอสอบติดให้ได้" มินามิพูดด้วยความมั่นใจอกมั่นใจเต็มเปี่ยม

ล้อเล่นหรือเปล่า นึกถึงตอนที่ทดสอบเข้าเรียนนั้น เธอ รันเซ และโยอิฮิเมะต่างสอบได้ที่หนึ่งของสาขาวิชาและทักษะพิเศษกันคนละสายเชี่ยวชาญ ถ้าหากมีพวกเธอคอยสนับสนุนแบบนี้ยังต้องห่วงอะไรอีกล่ะ

อีกอย่างยายเองก็ไม่ใช่น้องโง่ เพียงแต่ไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียนหรือฝึกฝนเพิ่มพูนความสามารถพิเศษใดๆ อย่างจริงจังเท่านั้น นั่นหมายความว่าเธอเป็นคนที่สามารถเรียนรู้ได้ ขอเพียงกวัดข้นให้ถูกจุด หนทางข้างหน้าย่อมสว่างสดใสแน่นอน

14 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 1

"หนู..." ยาโยยรู้สึกลังเล

"เด็กน้อย เธอไม่อยากเรียนโรงเรียนเดียวกับพวกพี่เธอ" ท่าทีของยาโยยทำให้มินามิรู้สึกเสียใจขึ้นมา

หรือว่าน้องน้อยจะหมดรักพวกเธอแล้ว

"มันไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ เพียงแต่ว่า...หนูกลัวว่าคุณพ่อกับคุณแม่คงไม่มีเงินมากมายพอจะส่งหนูเรียนโรงเรียนอะคิรวุได้ต่างหาก" ยาโยยรีบพูดปฏิเสธ ยิ่งเธออธิบาย น้ำเสียงกลับยิ่งแผ่วลงเรื่อยๆ

พ่อของเธอเป็นเพียงคุณครูธรรมดาๆ ไม่ได้มีชาติกำเนิดสูงส่งมาจากไหน เรื่องเงินทองยิ่งไม่ต้องพูดถึง จะเอาปัญญาที่ไหนมาส่งเธอเข้าโรงเรียนอะคิรวุได้

"เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหา" มินามิจิกยิ้มออกมาทันที "เรื่องนี้พวกเราคิดไว้แต่แรกแล้ว มีอีกวิธีที่สามารถทำให้เธอเข้าเรียนที่โรงเรียนอะคิรวุได้ แถมยังไม่ต้องพึ่งเงินของคุณพ่อคุณแม่สักแดงเดียว"

ตั้งแต่เรียนจบมา พวกเธอทั้งสามคนก็ไม่ได้เรียกพ่อแม่ของยาโยยแบบห่างเหินว่าคุณครูอีกแล้ว แต่เปลี่ยนมาเรียกพวกท่านอย่างสนิทสนมว่าคุณพ่อคุณแม่แทน

"วิธีอะไรเธอ"

"เด็กทุนพิเศษไง" มินามิพูดยิ้มๆ

พอได้ฟังคำคำนี้ วันเซ ฮันเตอร์กับโยอิฮิเมะถึงกับสะดุ้งเสือกตกใจแล้วมองมาที่เธอพร้อมๆ กัน

เด็กทุนพิเศษ แคฟังก็รู้ว่าไม่ใช่นักเรียนธรรมดาทั่วไปแน่ แต่ต้องเป็นนักเรียนที่สามารถทำให้คณะกรรมการโรงเรียนยอมรับว่าควรค่าแก่การอุปถัมภ์ค่าเล่าเรียนทั้งหมด และหากต่อไปมีผลการเรียนดีเลิศ ยังจะได้เข้าเรียนในแผนกมหาวิทยาลัยต่อไปด้วย

เพียงแต่ว่าเมื่อเป็นเด็กทุนพิเศษนั้นก็หมายความว่าเด็กนักเรียนธรรมดาๆ ไม่มีทางสอบผ่านได้นะสิ ก่อนอื่นต้องส่งใบสมัครพร้อมแนบเอกสารการศึกษาต่างๆ เพื่อให้ทางโรงเรียนตรวจสอบว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมหรือไม่ ถ้าผ่าน

ขั้นตอนการคัดเลือกอันแสนเข้มงวดนี้ได้ จึงจะเข้าสอบข้อเขียนอีกที

"มินามิ การสมัครเด็กทุนพิเศษเป็นวิธีที่ดีมากก็จริงนะ แต่ว่าการที่จะให้คณะกรรมการโรงเรียนยอมรับนั้นยากกว่าการสอบเข้าตั้งหลายเท่า ยาโยยจะไหวหรือ" รินเซชมวดคิ้วสองข้างเข้าติดกัน

เดิมทีพวกเธอตกลงกันว่าทั้งสามคนจะผลักดันตัวพิเศษให้ยาโยย แต่ไม่เคยคิดจะให้เธอเข้าทดสอบสมัครเด็กทุนพิเศษเลยสักนิด

ยิ่งไปกว่านั้นการสอบรับเด็กทุนพิเศษก็ไม่ได้กำหนดหัวข้อตายตัว นอกจากการสอบข้อเขียนแล้ว ยังมีการสอบพิเศษที่ขึ้นอยู่กับครูคุมสอบหลักว่าจะจัดการทดสอบอะไรซึ่งไม่เคยซ้ำกันเลยสักปี

แน่นอนว่าไม่ใช่ยาโยยไม่ดีพอ แต่เพราะว่าตอนนี้พวกเธอไม่มีเวลาว่างมากพอที่จะสอนทักษะพิเศษอื่นเพิ่มให้แกยาโยย และการไม่มีความสามารถเฉพาะด้านอะไรเลยก็ไม่มีทางผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการแน่

ตามความคิดของรินเซ วิธีที่ดีที่สุดคือเธอจะจ่ายค่าเล่าเรียนให้ยาโยย ขอแค่เด็กน้อยสอบให้ผ่านก็พอแล้ว

"มีพวกเราอยู่ ยังมีอะไรที่ทำได้อีกหรือ" มินามิพูดพร้อมยิ้มน้อยๆ ถ้าเข้าไปอย่างถูกต้องเปิดเผยไม่ได้ มันก็ต้องใช้ 'เทคนิคกลยุทธ์' กันหน่อยละ

เธอคิดว่ารินเซกับโยอิฮิเมะคงไม่ถือสาที่จะร่วมมือกับเธอแต่งชุดนินจา แอบย่องเข้าไปในห้องผู้อำนวยการตอนกลางดึกแน่ ต่อให้ต้องล่องลงหรือใช้กำลังขมขู่อย่างไรก็ต้องทำให้ผู้อำนวยการรับยาโยยเข้าเรียนที่นี้ให้ได้

"เออ...พวกพี่ๆ กำลังพูดถึงเรื่องอะไรกันอยู่หรือคะ"

นอกเหนือจากเรื่องที่ต้องเข้าสอบแล้ว ยาโยยก็ไม่เข้าใจเรื่องอื่นที่พวกพี่ๆ กำลังถกเถียงกันอยู่สักนิด

"เด็กน้อย เธอต้องตั้งใจหน่อยรู้ไหม พวกเราจะตัวกันอย่างเข้มงวดเลยละ" มินามิพูดอย่างจริงจัง จงใจละเลยคำถามของเจ้าตัวคนสอบ

"คะ" ยาโยยพยักหน้าแข็งขัน

ที่จริงแล้วยาโยยยังตามเรื่องที่พวกพี่ๆ พูดไม่ทันหกรอก แต่จิตสำนึก

10 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 1

บอกว่าให้พักหน้าไว้ก่อนเป็นดี

ถ้าจะเป็นเด็กทุนพิเศษของอะคิรินั้น การสอบข้อเขียนยังไม่ถือว่ายากที่สุด สิ่งที่ยากจริงๆ คือข้อสอบที่ผู้คุมสอบหลักเป็นผู้ออกต่างหาก อัศวินผู้ที่สามารถผ่านการทดสอบเป็นเด็กทุนพิเศษของโรงเรียนอะคิริวได้นั้นมีไม่ถึงครึ่งของผู้เข้าสอบทั้งหมดเลย

พี่ๆ ทั้งสามสบตากันชั่วขณะ พวกเขาตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะต้องทำให้เด็กน้อยสอบได้คะแนนที่ยอดเยี่ยมที่สุด เพื่อจะได้มาเป็นรุ่นน้องคนใหม่ของพวกเขาให้ได้!

วันที่ 1 กันยายนคือวันเปิดภาคเรียนวันแรกของโรงเรียนอะคิริว

แต่กำหนดการของที่นี่ไม่เหมือนกับที่ทุกคนเข้าใจกัน วันเปิดเรียนในปีใหม่ของโรงเรียนอะคิริวจะเริ่มตั้งแต่บ่ายโมงครึ่งเป็นต้นไป ช่วงเช้าเป็นช่วงเวลาอิสระของนักเรียน

แต่ว่า...ก่อนเวลาบ่ายโมงครึ่งนั้น นอกจากสถานนักเรียนแล้ว นักเรียนคนอื่น ๆ ไม่มีสิทธิ์ออกนอกหอพักได้ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

เพราะตลอดระยะเวลาห้าชั่วโมงตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงบ่ายโมง คือเวลาที่ใช้ในการทดสอบรับเด็กทุนพิเศษรอบที่สองนั่นเอง

ชาวที่รั่วไหลมาจากเลขาฯ คณะกรรมการโรงเรียน ปีนี้มีผู้เข้าสมัครสอบเด็กทุนพิเศษมากกว่าสามร้อยคน แต่ผู้ที่คุณสมบัติผ่านเกณฑ์ของทางโรงเรียนกลับมีเพียงแค่ห้าคน และทั้งห้าคนนี้ต่างสอบข้อเขียนผ่านทุกคน

ต่อจากนี้ไปพวกเขาจะต้องเข้าทดสอบพิเศษที่ผู้คุมสอบหลักเป็นผู้ตั้งโจทย์ให้

หลังจากได้รับผลแจ้งว่าผ่านการทดสอบข้อเขียนแล้ว ผู้ที่สอบผ่านทั้งห้าคนจะต้องมาถึงสถานที่สอบข้อเขียนในวันที่ 31 สิงหาคม เวลาสิบโมงเช้าอย่างตรงเวลา หลังจากนั้นทุกคนจะได้รับแผนที่หนึ่งแผ่น

"สวัสดิ์ดีนักเรียนทุกคน ครูคือผู้รับผิดชอบการคุมสอบรับเด็กทุนพิเศษชื่อว่าโอวพู่ ตอนนี้นักเรียนทุกคนมีแผนที่คนละหนึ่งแผ่นอยู่ในมือ ในแผนที่